

8
1960

ნახ. ა. კანდელაკისა

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— ამ უღვაშს გეფიცებით, მოსავლით ქვეყანას გა-
ვაკვირებთ, თუ ბრიგადირი არ შეირცხვენს უღვაშს
და წესიერად მოგვივლის.

1960 წლის 31 მაისს უსრულებდა 40 წელი საქართველოს ალკ ცენტრალური კომიტეტის ორგანოს «მოლოდოი სტალინეცს».

ოთარ ჭინჭლაძე „ავტობიოგრაფიით“
მოწინავე ხაზზე

მეგობრული შარტი გ. ზირცხალაშასი

შენ მგზნებარე სიცყვით იბრბვი,
ვის რა ეთქმის კარგის გარდა.
ღღეს გულითაც სალამს გიძღვრით
ორმოცი წლის ასალგაზრდას.

ვლავაც შრბოლის წინა საბჭო
შეგვამცდოს შრომის წლები.
მუდამ იყო მოწინავე,
მრავალ ახლის წამომწყები.

გ ა კ ვ ე თ ი დ ი

ერთხელ, მაშინ სამსახური ახალი დაწყებული მქონდა, სამი ამხანაგი ხაშის საკმელად შევედი სასაუბრეში. ზედ ცოტა არაყიც დავაყოლეთ და შეზარხოშებულებს თითქმის ნახევარი საათით დაგვაგვიანდა სამუშაოზე. სამთავენი დირექტორთან გამოგვიძახეს. რატომ დაიგვიანეთო—გვკითხა. ერთმა უპასუხა: ბავშვი გამიხდა ავად და ექიმის გამოსაძახებლად შევიარე პოლიკლინიკაშიო. მეორემ მოახსენა: ავტობუსი გაფუჭდა, ტაქსი ვერ ვიშოვე და ფეხით წამოვედიო. როცა ჩემმა ჯერმა მოაღწია, ვარჩიე სიმაართლე მეთქვა. ხაშის საკმელად შევედი და ამან დამაგვიანა-მეთქი. დირექტორმა ის ორი გაუშვა, მე კი მაგრად შემახურა და მერე ბრძანებით საყვედური მომარტყა. ეს იყო და ეს, შემდეგში არასოდეს აღარ ჩამიდენია მსგავსი რამ.

— აღარ დაგიგვიანია?

— როგორ არა, მხოლოდ დაგვიანების ნამდვილი მიზეზი აღარასოდეს გამიმხელია.

გ. შარაშიძე

ნაშრომები

ჩემთვის არ არის ცნობილი, თუ როდის დაიწყეს პირველად ადამიანებმა ტანსაცმლის დაუთოვება, ან როგორი იყო თანამედროვე ელექტროუთოს წინაპარი.

ამ საკითხზე მე არასოდეს არ მიფიქრია, სანამ დედისერთა ელექტროუთო არ გადამეწვა და მის საშოვნელად ამაოდ არ დავიწყე სირბილი თბილისის მაღაზიებში. ახლაც მაღაზიების მორიგი შემოვლიდან დავბრუნდი და დამნაშავე ბავშვივით ვისმენ ცოლის მორიგ საყვედურებს. ვფიქრობ, ვის ეკუთვნის ტანსაცმლის დაუთოვების გამოგონება. ცხონებული ბაბუაჩემი დაუთოვებას დაწვას ეძახდა. ჩემმა ცოლმა რამდენიმეჯერ დაამტკიცა პრაქტიკულად განსვენებულის აზრი. ამას წინათ დაუთოვების დროს იმდენად გაიტაცა მეზობელ ქალთან საუბარმა, რომ ჩემი შარვლის ცალი ტოტი უდანაშაულოდ შეეწირა მათ ჭორაობას.

იმ გარემოებაში, რომ დღემდე ვერ შევძელი ელექტროუთოს შოვნა, მიმიყვანა ახალ აღმოჩენამდე. ავიღე ელექტროუთო, განთავისუფლე ზოგიერთი ზედმეტობისაგან და დავდგი ნავთქურაზე. გახურების შემდეგ შევუდექი (ცოლს კედარ ვეხდები) ტანსაცმლის დაუთოვებას. შედეგი იმდენად შესანიშნავი აღმოჩნდა, რომ განვიზრახე ჩემი მოწინავე გამოცდილება სხვა ამხანაგებსაც გაეუზიარო. საჭიროა მხოლოდ მუდმივ მეთვალყურეობის ქვეშ იყოს ნავთქურა, რომ არ აბოლდეს და გასაუთოვებელი ტანსაცმელი მეორედ გასარეცხი არ გახდეს.

ცხადია, დაუთოვების ეს მეთოდი დროებითია. მალე ალბათ სათანადოდ დააუთოვებენ იმ ამხანაგებს, რომლებიც გაუდებულნი არიან საჭირო რაოდენობით გამოუშვან ელექტროუთოები და ჩემი აღმოჩენაც საჭირო აღარ გახდება.

ნ. ნუპრიძე

ეს დალოცვილი დედამიწა იმ-
დენად ლამაზი, იმდენად მომ-
ხიბლავია თავისი ბალებით, ზღვე-
ბით, ქალაქებით, კინოთეატრე-
ბით, სტადიონებით, რესტორნე-
ბითა და სასაუზმეებით, რომ ადამი-
ანს ამ ქვეყნად მოსვლის პირველ
დღიდანვე დაეებადა აქედან წაუს-
ვლელობის აზრი. ამ აზრის გან-
ხორციელება ჯერ სიცოცხლის

გახანგრძლივებისაკენ გადადგმული გაუბედავი ნაბიჯებით
დაიწყო. დიდხანს ცხოვრების მსურველებმა საქმე ჯერ სუ-
რვილებით დაიწყეს. მაგალითად, ლვინის სმაში თავი იჩინა
ასეთმა სადღეგრძელოებმა:

— შენს სიკვდილს ნუ მომასწროს ღმერთმა!

— იცოცხლე ას წელიწადს!

— ორას წელიწადს, სამასს...—ამის იქით წასვლას უკვე
ვეღარ ბედავდნენ. როდესაც ამით არაფერი გამოვიდა, მა-
შინ ადამიანებმა დემონსტრაციულად დაანებეს თავი პაპი-
როსის წიგნს, ლვინის სმას, ღამის თევას, ხორცის ჭამას,
წიგნის კითხვას და დაიწყეს ჟენ-შენის, ვიტამინების, მაწვნის,
კრემსოლისა და ყურძნის წველის სმა. ამით აიხსნება ის
ფაქტი, რომ იშვიათად, მაგრამ მაინც ვხვდებით დედამიწის
ზურგზე მოსიარულე 150—180 წლის ადამიანებს. როდესაც
ამ ქვეყნიდან წაუსვლელობის პირველი საფეხური ასე დად-
ებითად იქნა გადაწყვეტილი, ადამიანმა უკვდავებაზე დაიწყო
ოცნება. კაცობრიობის საუკეთესო შვილები შეეწირნენ ამ
იდეის განხორციელებას, მილიონი ადამიანის ტვინი აზილა
ცივილიზაციამ, ათასობით ადამიანს ეწოდა უკვდავი, მილიარ-
დი წიგნი დაიწერა უკვდავებაზე და, ბოლოს, ყოველივე ცდას,
როგორც წყალში ჩაცვენილს, დიდმა შოთამ ერთ სტროფში
მოუყარა თავი:

ვერ დაიჭირავს სიკვდილსა გზა ვიწრო, ვერცა კლდოვანი,
მისგან გასწორდეს ყოველი, სუსტი და ძალგულოვანი,
ბოლოს შეჰყარნეს მიწამან ერთგან მოყმე და მსცოვანი...
და ასე შემდეგ. მაგრამ სიცოცხლის გახანგრძლივების ისტო-
რია მაინც სავსეა პარადოქსებითა და მოულოდნელი აღმო-
ჩენებით.

აი, ჩვენს წინ დევს სამოქალაქო სამართლის საქმე
№ 2/2670 სამკვიდროზე ქონების გამოყოფის შესახებ, რომე-
ლიც განიხილა ქუთაისის სახალხო სასამართლომ. ჩვენ, ამ შემ-
თხვევაში, არ გვანტერესებს, თუ რაზე დავობენ მოწინააღმდე-
გენი, მათ საქმეს სასამართლო გადაწყვეტს, მაგრამ საქმე
№ 2/2670-ში ჩაკერებულია ერთი დოკუმენტი, რომელსაც
ქეშმარიტების დასტურად სამკუთხა ბეჭედი აზის და ხელს
აწერს ჩვენი საუკუნის მესია ნესტორ ალექსის-ძე კუხიანიძე. სიტ-
ყვა-სიტყვით მოგვყავს ეს დოკუმენტი. საქმის ფურცელი 118.

ც ნ ბ ა

ექლევა ვლადიმერ ალექსის-ძე კვანტალიანს,
რომ ის ნამდვილად ცნობილია ქ. ქუთაისში
ხტალინის ქ. III № 19-ში და გარდაიცვალა ა/წ.
27/VII.

ცნობა ეხატირება ხასამართლოში წარსადგენად.
ხაუბ. სამე. კომისიის თავმ. ნ. კუხიანიძე.

28/VII—59 წ.

როგორც ცნობიდან ჩანს, გარდაცვლილი ვლ. კვანტალიანი
მისულა კუხიანიძესთან და ცნობა გამოუერთმევია საკუთარი
გარდაცვალების შესახებ. შემდეგ წასულა თავისი ფეხით სა-
სამართლოში, ცნობა წარუდგენია და საქმეში ჩაუკერებია.

ერთია ცხადი: ან კუხიანიძეა საიქიოს ნამყოფი ცნობის
გასაცემად, ან კვანტალიანია მასთან მისული ცნობის მისა-
ღებად.

— ქალო, კოსმეტიკაზე იმდენ ფულს ხარჯავ, ღა-
მის გავგიჟდე!

— კოსმეტიკის გარეშე რომ მნახო, მაშინ ხომ და-
საბმელი გახდები!

სამინისტროში მამხილებელი უსახელო წერილი შემოვიდა—რაიონის სავაჭრო ქსელში დანაშაულს ჩადიან, მაღაზიები გატენილია უფაქტურო საქონლით, ჩამოდიო და ნახეთო.

— ხვალვე გაემგზავრე, წერილში აღნიშნული ფაქტის სისწორე გასინჯე.—მიზრძანა უფროსმა.

მეორე დღეს მატარებელი დანიშნულების ადგილზე მიმავრობდა. ვაგონიდან გადმოვიდი. ის იყო ბაქანზე ფეხი დავდვი, რომ ვილაყამ მომავლი-რა:—ამას ვის ვხედავ, სკოლო ლეტ, სკოლო ზიმ, ჩემო ნიკანდრო!—ჩემს წინ შორეული ნაცნობი გრამიტონი იდგა. ხელი ჩამომართვა და გადამ-კოცნა.

— მივლინებით ვარ, ორ დღეს დაგრჩები.—მი-ვეუბნე და ვთხოვე სავაჭრო განყოფილების ადგილ-სამყოფელი ეჩვენებია.

— რაო? რა დროს საქმეზე წასვლაა, ჩემთან წამოდი, ხელ-პირი დაიბანე, ვისაუზნოთ და მერე წადი, შე კაცო. პისიდის მაინც არ ნახავ?—მივხე-დი, ცოლზე ლაპარაკობდა, ხათრი ვეღარ გავუტე-ხე და მივეყვი.

ორსართულიანი სახლის ჭიშკარს მივადექით:

— ამას ვის ვხედავ! ასე უნდა, ბოშო, დავიწე-ყება?—შემომეგება უცნობი პისიდი.

— აბა, პისიდი, ჩვენ სტუმარს ხელ-პირი დავა-ზანინოთ და მერე გვატამე რაზე.—მიმართა გრამი-ტონმა მეუღლეს.

მაღე სუფრას მივუჯექით. მასპინძელმა არყით საცხე გრაფის ხელი მოჰკიდა და ჭიქებში ჩასხმა დაიწყო.

მე შევაჩერე:—ჩემო გრამიტონ, მე ვერ დავლევ, საქმე მაქვს გასაკეთებელი.

— დღია აბეტიტა, ბოშო. ერთი ჭიქა რას გი-ზამს, შე კაცო.—მომიგო. მეც ხათრი ვერ გავუტე-ხე, დავილოცე და არაყი გადავკარი. ერთს მეორე მოჰყვა, მეორეს—მესამე, ღმერთს სამება უყვარსო. ის იყო ადგომას ვაპირებდი, რომ ოთახში ორი მამაკაცი შემოვიდა. ჩემი მასპინძელი ფეხზე

წამოდგა, ხელი მათკენ გაიშვირა და მომმართა.— „პაზნაკომტეს, მოი დრუზია, გრიგოლ კროჭი ი ისიდორე ბელთაძე“. შემდეგ ჩემკენ მოტრიალდა და ახლა მათ გააცნო ჩემი თავი, რატომღაც ისევ რუსულად „ა ეტო მოი ბლისკი დრუგ“.

მოსულები სუფრას მიუსხდნენ.

შუალღე იყო, როდესაც მე, გრამიტონს და მის მეგობრებს ხელში ლიტრიანი ყანწები გვეჭირა და ვახტანგურად ვესვამდით. აღარ მახსოვს, როდის დავწყვი.

დილით გვიან გამომეღვიძა. თავი ძალზე მტკი-ოდა. საათს დავხედე, ათი იყო. წამსვე წამოვხტი. ჩაცმა არ მქონდა დამთავრებული, რომ ოთახში კვლავ გუშინდელი მეგობრები შემოვიდნენ, ხელში დიდი ქვაბი ეჭირათ ტილოებით.

— ხაში მოგიტანეთ, ახლაც ცხელია, კარგია პახმელიაზე.—წამოიწყო გრიგოლმა და ქვაბი მა-გიდაზე დადგა. ხაში ძალზე მიყვარდა, თანაც ვი-ცოდი, „პახმელის“ უებარი საშუალება იყო, ამი-ტომ ზღვანხმდი და ჩათან ერთად სუფრას მი-ვუჯექი.

გრამიტონმა სუფრაზე არაყი დადგა,—თითო დავლიოთ, ხაში უარაყოფ ვის გაუგონია!

— გრამიტონ, არ დამლუბო, დღევანდელი დღე დამარჩა, ხვალ დილით თბილისში რომ არ ვიყო, სამსახურიდან მომხსნიან.

— ერთი ჭიქა არაფერს გიზამს,—მიბასუხა მას-პინძელმა და არაყი მომაწოდა. გადავკარი. მეამა. ორჯერ კიდევ გავიმეორე და შევატყვე, რომ გუ-შინდელი სიმთვრალე თანდათან ედებოდა ჩემს სხეულს. გრამიტონმა ღრმა თეფში აიღო და და-იწყო:

— მეგობრებო! დამრთეთ ნება შევსვა წმინდა გუ-ლიდან ამოტყორცნილი სადღეგრძელო ჩვენი ძვირ-ფასი წინაპრების—ბებიებისა და ბაბუების საუკუნო ხსოვნისა.

გრამიტონი ისე ამალელებლად ლაპარაკობდა, რომ ვეღარ მოვიტყინე, თეფში გამოვართვი და სულმოუთქმელად ვადავკარი. გუშინდელი გან-მეორდა...

რაღაც ხმაურმა გამომაღვიძა, კეფოქში მზა-ვანი რომ მოვადინე იატაკზე. უფრო გაუბილად და ვერ მივხვდი სად ვიყავი. ვილაყა იატაკიდან მა-ყენებდა.

— სადა ვარ?—ვიკითხე ჩასლენილი ხმით.—ვა-გონში ბრძანდებით,—მიბასუხეს.—ძალზე მთვრალი ამოგიყვანეს მეგობრებმა და გაუხდელი დაგაწვი-ნესო.

— ახლა სადა ვარ?

— მცხეთაში. მალე თბილისში ვიქნებით.

გამაქრჭოლა, ყველაფერი გამახსენდა...

— ვაი შენ, ჩემო თავო, არ დავილუბე კაცი! რაღა ექნა ახლა. მომხსნიან ჭანჭიკით და შეიძ-ლება პასუხისგებაშიაც მიმცენ.— ვუფრობდი შე-შინებულს. აკანკალებული ხელი ჯიბეში ჩავიყავი. პაპიროსის ამოღება მინდოდა, რაღაც ქაღალდები მომხვდა ხელზე. რა უნდა იყოს?—გავიფიქრე და ამოვიღე. დავხედე და სახტად დავრჩი. „შემოწმე-ბის აქტი“—ეწერა ქაღალდზე. ბოლო გვერდს და-ეაცქერდი, აქტს რამდენიმე კაცი აწერდა ხელს: სავაჭრო განყოფილების გამგე—ჩემი მასპინძელი გრამიტონი, მაღაზიის გამგეები ახალგაზრდობი მეგობრები—გრიგოლ კროჭი და ისიდორე ბელთა-ძე. ჩემი ხელმოწერა აკლდა. შვევით ამოვისუნთ-ქე და აქტის კითხვა დავიწყე. აქტში სრულყოფი-ლად იყო მოცემული მათი საქმიანობის მთელი სუ-რათი, გეგმის შესრულების სხვადასხვა ციფრობრი-ვი მაჩვენებელი, აღნიშნული იყო დადებითი მხა-რეები და ზოგიერთი ნაკლი (ისეთი, რომელიც თი-თქმის ყველას გააჩნია). აქტი ასე თავდებოდა: „რაც შეეხება მაღაზიებში უფაქტურო საქონლის შეტანის ფაქტს, იგი არ დადასტურდა და ცილის-წამებად უნდა ჩაითვალოს“.

ღიმილი მომერია, ყოჩად გრამიტონ-მეთქი!—წა-მოვიძახე. აქტს იქვე მოვაწერე ხელი ავტოკალმით და პირდაპირ სამინისტროში გავეშუტე.

ასე ჩავატარე მოულოდნელი „შემოწმება“.

ო. მგელაძე

ნაზ. დონიხა

— კვერცხი ახალია?

— ვაჰ, ახალი რომელია, ემ საათში მიყიდნია ხოვლელი

დედაკაცისაგან!

საზოგადოებრივი მეცხრო

კურიოსიტეზები

ჩვენს მეგობრებს დიდი სალაში, ჩემი ტაში და ქება-დიდება, რომ პური ხშირად ისე მგავა, საწებელაც კი აღარ მჭირდება.

ზიზია

ვშიშობ შენსა გარეცხვას, შენ, ზიზია პერანგო, წინა პერანგივითა იქნებ შენაც ვერ მარგო!

საწვინის მიღება

ქალაქში ახლა წვიმაა, ცა მოლუშული დამცქერის, საწვინის მიღება ქუჩაში თავზე დამიშვა ჩანჩქერი.

შაძრო ღვალიძე

პრევენციას ფილოსოფიური დანაკარგები

ერთ სუფრასთან მოქეფეთა შორის ბრძენკაცად იჯდა.

არ მოეწონა ჭირვეულ კაცს ბრძენკაცა, აუხირდა: ორლიტრიანი ყანწი უნდა დაცლოო. ბრძენკაცამ არ დალია. გაბრაზდა კაცი ჭირვეული და უთხრა ბრძენკაცას:

— რა კაცი ხარ შენ? შენოდენას ჭადს გადავყლაპავო. (ბრძენკაცა დუმდა).

— ცალ თითს გაგკრავ და წელში გაგწმეობავო. (ბრძენკაცა დუმდა).

— შენ რომ ღვინოს დალევე, იმდენს მე ყურებში ჩავისხამო.

— დიდუფრას დიდი ყურები აქვსო.—გასცა პასუხი ბრძენკაცამ.

— სამარცხვინო ამბავი მოხდა, ბრძენკაცავ, ახოვანმა, მაგრამ მოვრალმა ვაჟკაცმა ქუჩაში ურნა ვადაყირავა.

— როგორ! შენ გინდოდა, რომ ახოვანი და მოვრალი ვაჟკაცი ქუჩაში ურნას გადაეყირავებინა! — აღშფოთებით იკითხა ბრძენკაცამ.

— მერე დედაბერს დაეჯახა და წააქცია!

— ესლა გვაკლია, ვაჟკაცი კაცი დედაბერმა წააქციოს! ერს ჩვენსას ვაჟკაცი

ცები სჭირდება და არა ისეთები, დედაბერი რომ წააქცევსო.

სწორია ბრძენკაცა.

— კარგი რეცენზიის შემდეგ ერთი რომანი წავიკითხე და ცუდ გუნებაზე დავდექიო, — შესჩივლა მკითხველმა ბრძენკაცას.

— ნუ გეშინია, ღვინო რომ გაძინებლდება, არც რეცენზენტი დადგება კარგ გუნებაზეო, — ანუ გემა ბრძენკაცამ.

— „დღე უკანასკნელი და დღე პირველი“ რას იტყვიო, — ჰკითხეს ბრძენკაცას.

— თუ უკანასკნელი იქნება, ხმას არ ამოვიღებო. — უბასუხა ბრძენკაცამ.

ბრი-გოლი!

მოთხოვნა — გეოგრაფიის გაკვეთილზე მოსწავლემ უბასუხა. საქართველოში იმდენი ამაშის რაიონია, რამდენიც ვერის ბაზარში სიმინდის ფქვილის გამყიდველი.

დრამა — მსახიობს სიცოცხლე სურდა, მაგრამ დრამატურგმა არ დააცალა.

გამოკვლევა — რიონი და ცხენისწყალი ორივე წყალია.

ბალანსი — „ბელისკის თონეში“ ქართული პური დილით 3 მანეთი ღირს, — სალამოს 5. ნავაქრი სხვაობას არ იძლევა.

გ. მელაქაძე

აღზრდა

(ხლოვანური იუმორი)

... კარი გაიღო, ზღურბლზე დამნაშავესავით შეჩერდა ჩემი ბიჭი.

— მამა, — მითხრა მან, — ცოტა გაისარჯე და აღმზარდე.

— რას გულისხმობ ალზრდაში?

— რა ვიცი. ცოტა მაინც აღმზარდე. წიგნში ხომ წერია, მშობლებმა შეილი უნდა აღზარდონ და შენც ხომ მშობლები ხარ?

— ვარ, — გაბასუხო საკმაოდ დამაჯერებლად.

— მაგდონებელი თვალებით შემომციცინებს ბიჭი, — აღმზარდე.

— მან შუბლი შეიჭმუნა და წარმოთქვა:

— ყველა მშობელი ზრდის თავის შვილებს, შენ კი არა.

« რა თქმა უნდა, ეს მან დედისაგან გაიგონა », — გავიფიქრე და ვუთხარი: — როგორ, მე შენს

ალზრდაზე არა ვზრუნავ?

— არ მახსოვს.

ავდექი და ოთახში ბოლთის ცემა დავიწყე. თავის დროზე პედაგოგიკაში გამოცდაც კი ჩავაბარე. იქ ალზრდაზე იყო რაღაც მსჯელობა, მაგრამ იგი გარკვევით არ მახსოვს.

— შენი ასაკის ბავშვები, — დავიწყე მე დამრიგებლური ტონით, — 75% დედის მზრუნველობით უნდა აღიზარდონ.

— დედა სამუშაოზეა. მე უკვე მივხვდი, რატომ არ გინდა აღმზარდო. შენ არ შეგიძლია ალზრდა.

« ეს ნამდვილად დედამ შეაგონა », — გამიელვა თავში, გავცხარდი და ვუთხარი:

— ჯერ ერთი, უნდა იცოდეს, რომ მე პედაგოგიკაში გამოცდები ჩავაბარე, მეორეც, მე წაკითხული მაქვს მაკარნეკო და, საერთოდ, კულტურული კაცი ვარ. მესამე, — ექვსი წლის პედაგოგიური მუშაობის სტაჟი მაქვს.

— მაშინ შეუდექი ჩემს ალზრდას!

— ეშმაკმა დასწყევლოს! — წამოვიძახე მე, — შეიგნე, რომ მე შენი ალზრდა დიდი ხანია დაწყებული მაქვს. აბა, — ვეუბნები ბიჭს, — ვინ ჩავინერგა ტექნიკის სიყვარული? მე არ გაგიკეთე ამწე, ტრაქტორი და საბავირო გზა?

— მართალია, დასწყევლოს ეშმაკმა! — თქვა მან სერიოზულად. გაიცინა... — რას ნიშნავს სიტყვები «დასწყევლოს ეშმაკმა?»

— ეს შენი საქმე არ არის, — აღეშფოთდი მე. — შენ დამახსოვრე, რომ დიდების ლაპარაკში არ უნდა ჩაერიო. კიდევ რა მინდოდა, რომ მოთქვა?

ბიჭმა მწარედ ამოიხრა და განაცხადა:

— ალზრდა არ შეგიძლია.

სავარძელში ჩავჯექი, ბიჭი მუხლებზე დავისვი, თავზე მამაშვილურად გადაუხვიე ხელი და დავიწყე: ამიერიდან შენ ილაპარაკებ მხოლოდ სიმართლეს, ბოდიშს მოუხდი დეიდას სათვალის მალვისათვის და ვახშმის წინ ხელებს დაიბან.

— ხელებს ორჯერ დავიბან, — გადაწყვიტა მან, — მაგრამ ბოდიშს არ მოვიხდი.

— ეს უსინდისობა იქნება, — ვუთხარი წყნარად.

— სამჯერ... პირსაც დავიბან და მუხლებსაც.

მე ურყევად ვადექი ჩემს სიტყვას. ბიჭიკო ერთს წუთს კიდევ ფიქრობდა და მერე კარისაკენ გაემართა.

— სად მიდიხარ? — შევეკითხე მე.

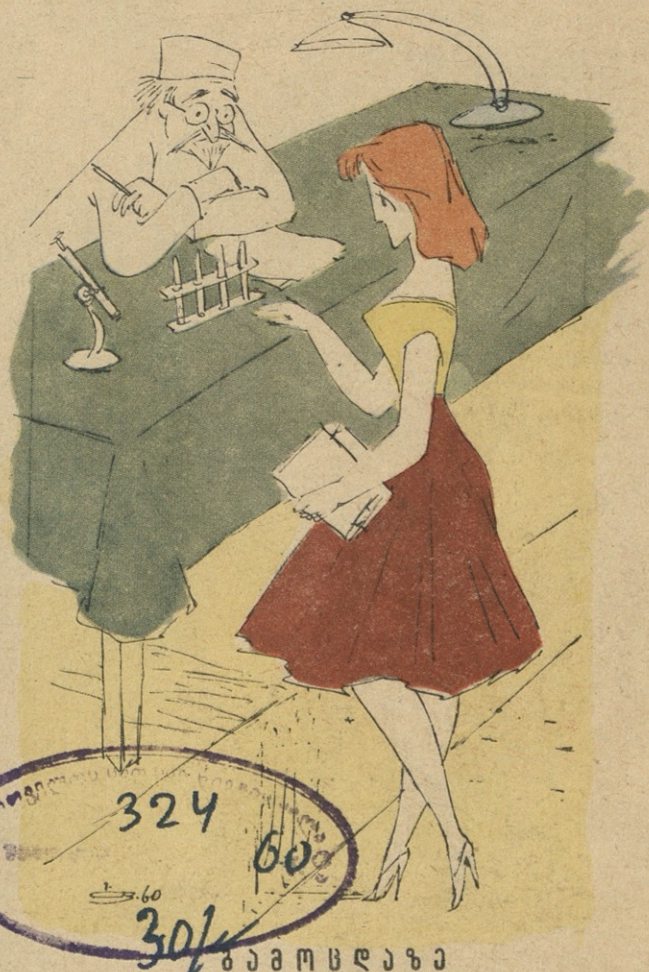
— შენ სასწრაფო სამუშაო გაქვს, — მითხრა მოლუშულმა და აჩქარდა. — ალზრდა გაზაფხულისათვის გადავდოთ. — თქვა ეს და თვალს მიეფარა.

მალე დაბრუნდა ჩემი ცოლი. მე სამუშაოს ერთი წუთით მივანებე თავი და ვუთხარი:

— მე შენი ბიჭის ალზრდას მოვუხდი და სამუშაოს თავი მივანებე.

— მე უკვე შეგინიშნე, — მიბასუხა ცოლმა. — როცა მასთან შევედი, — მიყვარა: «ეშმაკმა დალაპარაკებ კარვალში»

ბეროს, დედა, რა გვიან მოხვედრი!

— რატომ დამატებითი ლიტერატურა არ გამოიყენეთ?

— ბატონო, დამატებით ნიშანს ხომ არ გთხოვთ, „საშუალო“ დამიწერეთ.

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე,

ბ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. ოქტაქციის მისამართი: რუხთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 3-10-49.

გამომც. № 10 ნეომოწ. დასაბ. 16/V-1960 წ. კალ. ზომა 70×108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. ზეც. № 774 უფ. 02845. ტირ. 40.000

ბონში ცდილობდნენ დაეცათ გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის მინისტრი თეოდორ ობერლენდერი.

გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის უმაღლესმა სასამართლომ ობერლენდერს არაერთგზის ჩადენილი მკვლელობისათვის, მკვლელობის არაერთგზის წაქეზებისათვის, ადამიანთა სიცოცხლის წინააღმდეგ დანაშაულებებში მონაწილეობისათვის მიუსაჯა სამუდამო კატორღა და სამოქალაქო უფლებათა სამუდამოდ აყრა. მძიმე დანაშაულებებში მხილებული სისხლიანი მინისტრი იმყოფებოდა გარდა გადამდგარიყო.

— რამდენი ვეცადეთ დაგვეცვა ჩვენი კოლეგა, მაგრამ ისეა მოსვრილი ადამიანთა სისხლით, რომ ვერაფერი მღვთხერსეთ.